

สัตว์โลกย่อมเป็นไปตามกรรม - ๕๙

สุทิสสา อ่อนค้อม

ธันวาคม ๒๕๓๗

S00059

๕๙...

ผลการไล่ผีเมื่อคืนเป็นอย่างไรบ้างครับหลวงพ่อกับอาจารย์ชิตตามหลังจากสอบ
อารมณ์เสร็จแล้ว ท่านเจ้าของกุฏิจึงเล่าเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นให้เขาฟังอย่างละเอียด แล้ว
สรุปว่า

“โชคดีที่อาตมาได้วิชาพิสูจน์ผีมา ถึงได้รู้เดียงนั้น สมัยที่ผีตาเหล็งช่วยมาเข้ายายเภา
ต้องพิสูจน์อยู่หลายวันเพราะตอนนั้นยังไม่ได้วิชา” ท่านหมายถึงวิชา “เห็นหนอ”

“จะเป็นการรบกวนมากไปหรือเปล่าครับ หากผมจะนิมนต์ให้หลวงพ่อกับอาจารย์ชิต
มาช่วย เพราะหลวงพ่อกเคยกริ่ง ๆ ไว้แล้ว ตอนเล่าเรื่องยายสะอั้ง” บุรุษวัยหกสิบสาม
อย่างเกรงใจ

“โยมอยากฟังหรือ”

“ครับ ผมอยากฟัง ฟังหลวงพ่อกเล่าแล้ว รู้สึกเพลินจนลืมปวดแผลนะครับ” เขาว่า

“อ้อ ลืมปวดก็ได้ด้วย งั้นก็น่าจะลืมบ่อย ๆ นะ” ท่านสัพยอก

“ครับ ถ้าหลวงพ่อกเล่าบ่อย ๆ ผมก็คงลืมบ่อย ๆ ได้” อดีตอาจารย์สนองด้วยได้โอกาส

“เอาละ ถ้าอย่างนั้นก็จะเล่าให้ฟังเสียเลย เรื่องนี้เกิดก่อนเรื่องยายสะอั้งปีหนึ่ง ตอนนั้น
อาตมาอยู่วัดพรหมนคร ยังไม่ได้มาอยู่ที่วัดนี้”

“หลวงพ่อกมาอยู่วัดนี้ ปีอะไรครับ”

“ปี ๒๕๐๐ ก่อนหน้านั้นอยู่ที่วัดพรหมนคร เรื่องของตาเหล็งช่วยเกิดเมื่อปี ๒๔๙๙
อาตมาจำได้ว่า วันนั้นเป็นวันโกน รุ่งขึ้นจะเป็นวันสารทไทย อาตมาก็ออกบิณฑบาต
ตามปกติ อาตมาออกบิณฑบาตเวลาหกโมงเช้าทุกวัน ในวันเกิดเหตุพอออกประตูวัดมา ก็
เห็นคนแขวนโตงเตงอยู่บนต้นแมงเภา โยมรู้จักต้นแมงเภาไหม ผลมันเล็ก ๆ เท่าไข่แมงดา
กินอร่อย อมเปรี้ยวอมหวาน สมัยเด็ก ๆ อาตมาชอบกิน” ท่านถามคนฟัง

“ไม่รู้จักครับ” บุรุษวัยหกสิบตอบ

“เอาละ ไม่รู้ก็ไม่ใช่ไร ทางเชียงใหม่คงไม่มีต้นไม้ชนิดนี้ ถึงภาคกลางก็หายากแล้ว เพราะคนขยันตัดไม้ทำลายป่ากันเหลือเกิน ไม้หลายชนิดต้องสูญพันธุ์ไปเพราะความเห็นแก่ตัวของมนุษย์ อีกหน่อยเถอะ แผ่นดินจะกลายเป็นทะเลทราย ถ้าไม่ลดละความเห็นแก่ตัวลง รับรองได้เห็นทะเลทรายแน่” ท่านพระครูท่านนายทายทัก

“เรื่องอย่างนี้พูดยากครับหลวงพ่อกับ เพราะผู้ที่เกี่ยวข้อง เป็นคนใหญ่คนโตทั้งนั้น เจ้าหน้าที่ก็เลยทำงานได้ไม่เต็มความสามารถ เพราะมักจะไปขัดผลประโยชน์ของผู้มีอิทธิพล ก็เลยต้องทำเอาหูไปนาเอาตาไปไร่ เพื่อความปลอดภัยของตัวเองและลูกเมีย คนทุกวันนี้ไม่ค่อยจะกลัวบาปกลัวกรรม ไม่มีหิริโอตตัปปะกันเลย” บรูซสูงวัยพูดพลางทอดถอนใจ

“มันเป็นกรรมของเขาแหละโยม คนพวกนี้ถ้าจะเปรียบก็เหมือนคนที่เห็นกงจักรเป็นดอกบัว ต่อเมื่อกฎแห่งกรรมทำหน้าที่เมื่อไหร่ เมื่อนั้นเขาก็จะรู้ว่ากงจักรก็คือกงจักร คนทำชั่วก็ต้องได้ชั่ววันยังค่ำ โยมคอยดูไปก็แล้วกัน เอาละ ทีนี้มาเล่าเรื่องตาเหล็งฮ้วยต่อ พออาตมาเห็นคนห้อยโคงเตงอยู่บนต้นแมงเม่า ก็เข้าไปดูใกล้ ๆ โอโฮ น่ากลัวเชียว ตาถลนไปน ออกมา ลิ่นห้อยยาวตั้งคืบ”

“แล้วหลวงพ่อกลับหรือเปล่าครับ” เจ้าอาวาสวัดป่ามะม่วงตอบตามตรงว่า “กลัวซีทำไมจะไม่กลัว เพราะตอนนั้นยังไม่ได้วิชา แต่ต่อมาหลังจากได้วิชาพิสูจน์ผีแล้ว อาตมาก็เลิกกลัวผี เพราะไม่มีอะไรน่ากลัว คนบางคนยังน่ากลัวเสียยิ่งกว่าผี จริงไหม”

“จริงครับ แล้วหลวงพ่อกับทำอะไรครับ วิ่งหนีหรือเปล่า”

“ก็อยากวิ่งเหมือนกัน แต่เกรงใจผ้าเหลือง เป็นพระวิ่งไม่ได้นะโยม มันผิดวินัย อาตมาจึงไม่วิ่ง ได้แต่เดินเร็ว ๆ ไปบอกคนในตลาดให้มาช่วยกันเอาศพลง โยมจำไว้นะ วิธีเอาศพคนที่ผูกคอตายลงนั้น อย่าไปแก้เชือก ห้ามแก้เชือกเด็ดขาด แต่ให้ใช้มีดโต้ฟันจนเชือกขาดแล้วศพหล่นลงมาเอง อาตมาก็แนะวิธีให้เขา พอศพหล่นลงมา จึงได้รู้ว่าเป็นตาเหล็งฮ้วย เลยไปตามเจ้าเชียมไห้ หลานสาวแก่ที่ขายของอยู่ในตลาดปากบางมาดู เจ้าแกก็เอาศพไปฝังตามประเพณี”

“ทำไมแกถึงผูกคอตายครับ” อาจารย์ชิตถาม

“ตอนนั้นยังไม่มีใครทราบสาเหตุ แต่ตอนที่แกมาเข้ายายเภา อาตมาถามถึงได้รู้ แกบอกอาตมาว่า แกน้อยใจที่หลานสาวคือเจ้าเชียมไห้ไม่ให้เงินซื้อผืนสุบ เลยผูกคอตาย ซึ่งก็ตรงกับที่เจ้าเชียมไห้เล่าว่า ตาเหล็งฮ้วยเป็นพี่ชายของเตี้ยแก หนีมาจากเมืองจีนเมื่อสี่สิบปีก่อน มาอยู่กับน้องชายคือเตี้ยของแก พอเตี้ยแกตายก็เลยอยู่กับแก

ตั้งแต่มาอยู่เมืองไทย ตาเหล็งช่วยไม่คบหาสมาคมกับใคร แล้วก็พูดไทยไม่ได้ ตอนหลังเจ้แกจับได้ว่าลุงติดฝิ่นและขโมยเงินแกไปซื้อฝิ่นสูบทุกวัน ก็เลยเก็บเงินไว้อย่างมิดชิดไม่ให้ลุงขโมยได้ ตาเหล็งช่วยเมื่อขโมยไม่ได้ก็เปลี่ยนมาขอแทน เจ้แกก็ไม่ให้ พออดฝิ่นมาก ๆ ตาแป๊ะคงจะกลุ้มใจ ก็เลยผูกคอตาย”

“แสดงว่า แกเจตนาฆ่าตัวตายใช่ไหมครับ แบบนี้ก็ต้องตกนรกซีครับ” คนฟังออกความเห็น

“ถูกแล้วโยม ตาเหล็งช่วยไปตกนรก ที่อาตมาทราบเพราะแกเป็นคนบอกตอนที่มาเข้ายายเกา รายนี้ผีจริงมาเข้า จะเรียกว่าผีนรกก็ได้ เพราะเขาหนีมาจากเมืองนรก”

“หนีมาอย่างไรครับ แกบอกหรือเปล่า”

“บอกละเอียดเลยแหละโยม พอแกตายครบปีก็มาเข้ายายเกา วันนั้นตรงกับวันโกนรุ่งขึ้นจะเป็นวันสารทซึ่งตรงกับวันที่แกผูกคอตายครบปีพอดี ประมาณตีหนึ่ง คนเขามาตามอาตมาไปช่วยไล่ผี บอกว่ายายเกาถูกผีเข้า อาตมาก็ไปกับเขา พอถึงบ้านก็เห็นยายเกาอนหลับตาส่งภาษาจีนล้งล้งเลย เป็นเสียงผู้ชายแก่ ๆ ไม่ใช่เสียงยายเกา อาตมาฟังไม่รู้เรื่องคนอื่น ๆ ก็ไม่รู้ เลยไปตามอาเฮี้ยคนหนึ่งมาจากตลาด ให้มาช่วยเป็นล่าม อาตมาก็สัมผัสภาษาตาเหล็งช่วย โดยผ่านล่าม

อาตมาถามว่าแกเป็นใคร มาจากไหน แกก็ตอบผ่านล่ามว่า แกชื่อตาแป๊ะเหล็งช่วย ที่ผูกคอตายใต้ต้นแมงเม่าเมื่อปีกลาย อาตมาถามถึงสาเหตุที่ผูกคอตาย แกก็ว่า น้อยใจหลานสาวที่ไม่ให้เงินไปซื้อฝิ่นสูบ ตอนนี้อยู่ในนรก อยู่กับช่วยเสียถ้าซ่อมด โยมรู้ไหมว่านรกอยู่ที่ไหน” ท่านถามคนฟัง

“ไม่ทราบครับ คนเฒ่าคนแก่เขาเคยบอกว่า นรกอยู่ที่ใต้ดินใช่ไหมครับ”

“นั่นสิ อาตมาก็เคยเชื่ออย่างนั้นเหมือนกัน ถึงกับลงทุนขุดดู แต่ไม่ยกเจอนรก เจอแต่ไส้เดือน กิ้งกือ” คนฟังหัวเราะแล้วถามว่า

“แล้วหลวงพ่อกถามตาแป๊ะหรือเปล่าครับ ว่านรกอยู่ตรงไหน”

“ถามสิ แกตอบว่ายังไม่รู้ไหม”

“ไม่ทราบครับ”

“แกตอบว่า ก็อยู่ตรงที่ที่แกผูกคอตายนั่นแหละ แกยังเห็นอาตมาเดินไปปิณฑบาตทุกวัน แกว่า แกทักอาตมา แต่อาตมาไม่พูดกับแก ก็อาตมาไม่รู้ที่ว่าแกทัก ถ้ารู้ก็ต้องคุยกันแล้วจริงไหม” ท่านถาม

“คงจริงมังครับ” บุรุษสูงวัยตอบ

“อาตมาก็เคยถามอีกว่า นรกเป็นยังไง นรกมีจริงหรือ แกก็ว่ามีจริง แกกับช่วยเสียเถ่า ที่ซ็อมด ถูกเขาทำโทษทุกวัน เขาเขียนจนแขนขาขาด พอขาดแล้วมันก็มาต่อกันใหม่ อีก เป็นอย่างนี้ทุกวัน ๆ อันนี้ภายหลังจากอาตมาได้ตรวจสอบกับคัมภีร์พระไตรปิฎก ปรากฏว่ามีข้อความคล้าย ๆ กัน อย่างเช่น ในเล่มที่ ๑๔ ถ้าอาตมาจำไม่ผิดนะ ในเล่มที่ ๑๔ ที่อธิบายสภาพของมหานรกแล้วก็จะสรุปลงท้ายว่า “สัตว์นั้นจะเสวยเวทนาอันเป็นทุกข์ กล้า เจ็บแสบ อยู่ในมหานรคนั้น และยังไม่ตายตราบเท่าบาปกรรมยังไม่สิ้น” อันนี้ เหมือนกับที่ตาแป๊ะเหล็งฮ้วยเล่าว่า เขาเขียนจนแขนขาขาดขาด แล้วมันก็มาต่อกันใหม่ คงจะเป็นทำนองเดียวกันนี้ โยมเห็นด้วยไหม”

“เห็นด้วยครับ แล้วหลวงพ่อกถามแกหรือเปล่านั้นว่ามาเข้ายายเภาได้ยังไง”

“ถามซิ แกว่าหนีเขามา วันโกนวันพระเขาหยุดลงโทษทัณฑ์เพื่อให้พวกสัตว์นรก ไหว้พระสวดมนต์ และเจริญสติปัญญา ๔ อันนี้ก็มาตรงกับที่ยายสะอึ่งเล่าในปีถัดมา หลังจากที่อาตมาย้ายมาอยู่วัดนี้แล้ว มันก็แปลกนะ หรือโยมว่ายังไง” ประโยคหลังเป็น คำถามเช่นเคย

“ครับ ผมก็ว่าแปลก แปลกแต่จริง ผมเชื่อครับว่าเป็นเรื่องจริง บางคนอาจจะไม่เชื่อ แต่ผมเชื่อ”

“รู้สึกว่ายายจะเชื่อง่ายจริงนะ ระวังเถอะ คนที่เชื่ออะไรง่าย ๆ มักจะถูกหลอก” ท่าน ย้ำ

“หลวงพ่อก็ไม่เชื่อหรือครับ” เขาย้อนถาม

“ตอนแรกก็ยังไม่เชื่อ เพราะอาตมาเป็นคนเชื่ออะไรยาก ต้องพิสูจน์ให้เห็นดำเห็นแดง กันเสียก่อนถึงค่อยเชื่อ”

“แล้วที่แกบอกว่า อยู่กับช่วยเสียเถ่า ที่ซ็อมดนั้น ใครครับ”

“อาตมาถามอาเฮียที่เป็นล่ามดู เขาบอกช่วยเสียเถ่าแปลว่าสมภาร ตาเหล็งฮ้วยบอก อยู่กับสมภารซ็อมด เรื่องนี้อาตมาไม่รู้มาก่อน ก็ได้ไปสืบถามคนเฒ่าคนแก่ดู ก็ได้ความอย่าง เดียวกัน แสดงว่าเรื่องนี้เชื่อถือได้ คนแรกที่ถามก็คือ ยายของอาตมาเอง ยายเล่าว่า สมภาร มดตายไปเมื่อห้าสิบปีก่อน ตอนนั้นอาตมายังไม่เกิด ท่านเป็นสมภารอยู่วัดพรหมนคร ที่ตาย เพราะผูกคอตาย แบบเดียวกับตาเหล็งฮ้วย อาตมาก็ได้ข้อคิดอีกอย่างหนึ่งว่า ทำกรรม

อย่างเดียวกัน ก็ต้องไปเกิดด้วยกัน สมภารมดกับตาเหล็งฮ้วยไม่เคยรู้จักกันมาก่อน แต่ได้ผูกคอตายเหมือนกัน เลยไปได้รู้จักกันในนรก มันก็แปลกดีนะ โยมนะ”

“ครับ แปลกมากทีเดียว ถ้าอย่างนั้น พวกที่ร่วมวงกันดื่มเหล้า เมาเข้าเมาเย็นด้วยกัน พอตายก็คงไปอยู่ในกระทะทองแดงใบเดียวกันใช่ไหมครับ” บรูซสูงอายุถาม

“มันก็คงจะเป็นอย่างนั้นมั้ง อาตมาก็ยังไม่เคยดื่มเหล้าสักที ตั้งแต่บวชมานี้ ยังไม่เคยดื่มเลยสักหยดเดียว” แล้วท่านก็หัวเราะหึหึ คนฟังหัวเราะตามแล้วถามว่า

“ทำไมสมภารมดจึงผูกคอตายครับ”

“ยายเล่าว่า ท่านกลุ้มใจ แก่ปัญหาไม่ได้ เลยผูกคอตาย คือญาติโยมเขาบริจาคเงินเพื่อสมทบทุนสร้างโบสถ์ เสร็จแล้วพวกกรรมการเอาเงินไปใช้หมด พอญาติโยมเขามาทวงกับท่านว่าเมื่อไรจะสร้างโบสถ์เสียที ท่านหาทางออกไม่ได้ ในที่สุดเลยตัดสินใจผูกคอตาย”

“ไม่น่าเลยนะครับ อุทิศสำหรับบวชมานาน กระทั่งได้เป็นสมภาร พอตายกลับไปตกนรก หน้าหน้าใจเหลือเกิน” เจียบกันไปพักหนึ่ง คนเป็นอาจารย์จึงถามขึ้นว่า

“แล้วหลวงพ่อใช้วิธีไหนไล่ผีตาเหล็งฮ้วยครับ ประยูรยาให้กินแบบยายเข้าหรือเปล่า”

“ทำอย่างนั้นไม่ได้ซี ผีจริงกับผีปลอม จะใช้วิธีเดียวกันได้อย่างไร อาตมาก็ถามแกว่า ที่มาเข้ายายเกาที่ต้องการอะไร แกก็ว่าจะมาบอกอาตมาให้ช่วยไปบอกหลานสาวแกว่า ไม่ต้องทำบุญกรวดน้ำไปให้ เพราะแกไม่ได้รับ ถ้าจะให้แกได้รับต้องเจริญกรรมฐานแล้วอุทิศส่วนกุศลไปให้ อาตมาก็รับปากว่าจะบอกให้ แกก็ขอบอกขอบใจอาตมา แล้วบอกจะต้องรีบกลับแล้ว ประเดี๋ยวเขารู้ว่าหนีมา จะถูกทำโทษ พอแก่ล่าสำเร็จ ยายเกาก็แหนึ่งไป ครู่หนึ่งก็ล้มตา พอเห็นอาตมาก็รีบลุกขึ้นนั่ง ถามว่า หลวงพ่อมาอย่างไรดี ๆ ดีน ๆ อาตมาบอกว่าจะมาไล่ผีให้แก แกก็ไม่เชื่อหาว่าอาตมาล้อเล่น อาตมาถามแกต่อหน้าคนอื่น ๆ ว่า

“โยมเกา เจ็ยะปั้งแปลว่าอะไร” แกบอก “ไม่ทราบเจ้าคะ” ก็สรุปความได้ว่า ผีจริงนั้นไม่ต้องไล่ เขามาธุระพอเสร็จธุระเขาก็ออกเอง

พอรุ่งเช้า อาตมาก็ไปหาเจ็เซียมไ้นบอก “เจ็ อาแปะลื้อมาเข้ายายเกา สั่งให้ลื้อเจริญกรรมฐานแล้วอุทิศส่วนกุศลไปให้” เจ็เซียมไ้นแกตะคอกใส่อาตมาว่า “กรรมฐานกรรมไหนอะไร อี้วะไม่สนใจหรอก เสียเวลาทำมาหากิน” แหม พอแกพูดยังจี้อาตมาเลยรีบกลับวัดเลย”

“ตกลงตาเหล็งฮ้วยก็เลยไม่ได้รับส่วนกุศลจากหลานสาว น่าสงสารแทนะครับ

“นั่นสิ อาตมาก็ได้ข้อคิดอีกอย่างหนึ่งว่า บุญกุศลนั้น เราจะต้องสร้างของเราเอง อย่าไปหวังคอยว่า ลูกหลานจะส่งให้หรืออุทิศไปให้ตอนตาย คนเดี๋ยวนี้เขาไม่ค่อยเข้าวัด ไม่ค่อยคิดสร้างความดี แล้วจะเอาบุญกุศลที่ไหนไปอุทิศให้คนอื่น โยมว่าจริงหรือเปล่า”

“จริงครับ ผมว่าตัวของตัวเองก็ยังไม่รอด ประสาอะไรจะไปช่วยคนอื่น ผมไม่หวังรอรับส่วนบุญจากใครหรอกครับ ผมจะสร้างของผมเอง ที่จริงผมน่าจะขอบใจโรคภัยไข้เจ็บของผมนะครับ ถ้าผมไม่ป่วย ป่านนี้ก็คงไม่คิดเข้าวัด”

“แต่การเข้าวัดก็ไม่ได้หมายความว่า จะมาสร้างบุญสร้างกุศลกันหมดทุกคนหรอกนะ โยม บางคนก็เข้าวัดมาทำธุรกิจกับพระ เช่น มาขายของ มาขอหอย พวกนี้มาวัดบ่อย แต่ไม่เคยเอาธรรมะกลับไปบ้าน ถึงคนที่อยู่กับวัดเองก็เถอะ ไม่งั้นนายสะอั้งคงไม่บอกอาตมาว่า พระก็ไปตกนรก” ท่านพระครูหิบบยกเรื่องจริงขึ้นมาพูด

“ครับ หรืออย่างสมภารมดที่หลวงพ่อก็เหมือนกัน พูดถึงเรื่องพระตกนรกนี้ ทำให้ผมนึกถึงมหาเสมียน องค์นี้ผมก็คิดว่าไม่พ้นอเวจีนรก พระที่เสพเมถุนนี้ต้องตกนรกอเวจี ไซ้ไหมครับ”

“ในพระวินัยบอกไว้อย่างนั้น” ท่านเจ้าของกุฏิกล่าวอ้างพระวินัย

“ครับ ผมว่าป่านนี้มหาเสมียนก็คงชดใช้กรรมอยู่ในอเวจีนรก คงอีกนานกว่าจะได้หลุดได้เกิด คนชั่วนี้บางทีฟ้าดินก็ลงโทษนะครับหลวงพ่อ ลงโทษทันตาเห็นเลย มหาเสมียนที่ว่านี้ ท่านเสพเมถุนครับ พวกชาวบ้านเขารู้ เขาเห็น ก็ไปฟ้องเจ้าอาวาส เจ้าอาวาสท่านก็บอกไม่รู้ จะจัดการอย่างไร เพราะท่านไม่เห็นกับตาว่าเขาผิดจริง แต่เวลาคนเขามานิมนต์ท่านไปดู ท่านก็ไม่ยอมไป อ้างว่า เดี่ยวจะเป็นอาบัติ มหาเสมียนก็ได้ใจกำเรียบเสิบสานเป็นการใหญ่ วันหนึ่งกำลังเสพเมถุนกับชื่ออยู่ในโบสถ์ ปรากฏว่าฟ้าผ่าลงมา ตายทั้งคู่เลยครับ พวกชาวบ้านพากันสมน้ำหน้า แบบนี้เขาเรียกว่า ฟ้าดินลงโทษ ไซ้ไหมครับหลวงพ่อ”

ก็คงเป็นยั้งนั้นมั้ง ฟ้าดินคงรำคาญที่เจ้าอาวาสไม่มีน้ำยา พระลูกวัดทำผิดขนาดนั้น ยังไม่ดำเนินการให้เป็นเรื่องเป็นราว ปลอ่ยให้ชาวบ้านเขาตำหนิติฉินอยู่ได้ อาตมายอมไม่ได้ นะ ถ้าเรื่องอย่างนี้เกิดในวัดอาตมา อาตมาต้องจัดการ ไม่งั้นก็ทำให้คนอื่นเขาเสื่อมศรัทธา”

“นั่นสิครับ แล้วพระแบบนี้ก็มีมากขึ้นทุกวัน บางวัดเจ้าอาวาสเป็นเสียเอง นี่ผมไม่ได้ใส่ร้ายพระนะครับหลวงพ่อ ผมมีหลักฐาน มีพยานยืนยัน” อดีตอาจารย์พูดออกตัวไว้ก่อน

“อาตมาก็ยังไม่ได้ว่าอะไรโยมนี้นา” ท่านพระครูพูดด้วยเสียงปกติ

“ครับ ถ้าเผื่อหลวงพ่อกับจะว่า ผมก็มีพยานหลักฐานครับ” หลวงพ่อย้ำหาว่าผมเอาพระมานินทานะครับ”

“อาตมาไม่ว่าหรอกหน้า โยมสบายใจได้ ไม่ต้องกลัวว่าอาตมาจะเข้าข้างพระ ถึงเป็นพระก็ไม่เข้าข้างพระ อาตมาไม่เข้าข้างคนผิดอยู่แล้ว” เมื่อท่านพูดเช่นนั้น อาจารย์ชิตจึงเล่าต่ออีกว่า

“เจ้าอาวาสองค์นี้ ท่านมีตำแหน่งด้วยนะครับ คือเป็นถึงเจ้าคณะจังหวัด เห็นคนเขาเล่าว่า ตำแหน่งนี้ก็ซื้อมา อันนี้ผมไม่มั่นใจนะครับว่า จะจริงหรือเปล่า ไม่ทราบจริง ๆ ว่า สมณศักดิ์ก็มีการซื้อขายกันด้วย หลวงพ่อทราบหรือเปล่าครับ” เขาถามท่านพระครู

ไม่ทราบ อาตมาก็เคยได้ยินคนเขาพูดกันทำนองนี้ จะเท็จจริงยังไง อาตมาไม่ทราบแล้วก็ยังไม่ขอออกความเห็นใด ๆ คงไม่ว่ากันนะ

“ครับ แต่ผมภาวนาขออย่าให้เป็นความจริง ขอให้เรื่องคอร์รัปชั่น เรื่องกินสินบาท คาคาสินบนมีอยู่เฉพาะในวงการคฤหัสถ์เถิด อย่าได้มีอยู่ในวงการสงฆ์เลย สาธุ ผมขอภาวนา” บุรุษวัยหกสิบยกมือขึ้นประนมขณะพูด “สาธุ”

“อาตมาก็ขอภาวนาอย่างนั้นเหมือนกัน ภาวนาอย่าให้เกลียดต้องจิตเลย เพราะถ้าเกลียดจิต หนอนมันก็จะขึ้น เพราะถ้าเกลียดจิต หนอนมันก็จะขึ้น ที่เขาเรียกว่า “เกลียดเป็นหนอน” ใจละ

“นั่นสิครับ เพราะสงฆ์มีหน้าที่สอนคนให้ทำความดี แต่ถ้าคนสอนมาทำชั่วเสียเองแล้ว จะไปสอนใครเขาได้ สรุปเป็นว่า เจ้าอาวาสองค์ที่ผมเล่า ท่านมีตำแหน่งเป็นเจ้าคณะจังหวัดนะครับ แล้วก็คงได้มาโดยไม่ต้องซื้อ แม้ว่าท่านจะรวยมีเงินเป็นสิบล้าน ฝักธนาคารไว้ก็ตาม

วันหนึ่งเด็กลูกศิษย์วัด แก่ไปปีต้นมะพร้าว จะกินมะพร้าวอ่อน ขณะอยู่บนยอดมะพร้าว ก็มองเข้าไปในกุฏิท่าน ก็เห็นเข้า กลางวันแสด ๆ เสียด้วย แก่ก็ไปบอกพวกกรรมการวัด พวกกรรมการก็เชื่อเพราะรู้มานานแล้ว แต่เขาก็ไม่กล้าว่าอะไร เพราะเห็นว่าท่านเป็นถึงเจ้าคณะจังหวัด ก็พูดเป็นนัย ๆ ว่าพวกเขาว่าท่านก็กลัวใจ หน้าดำ หมองคล้ำ ไม่มีสง่าราศี เวลาเขานิมนต์ไปงานต่าง ๆ ท่านก็นิ่งหน้าเศร้าไม่กล้าสบตากับใคร

ต่อจากนั้นก็ไม่นาน ท่านก็ถูกปล้นแล้วก็ถูกคนร้ายฆ่าตาย หลวงพ่อคงเคยได้ข่าวนะครับ เพราะเรื่องลงหนังสือพิมพ์ด้วย พอท่านถูกฆ่า พวกกรรมการไปค้นกุฏิท่าน พบจดหมายรักเป็นสิบล้าน ๆ ฉบับ บางฉบับก็เขียนพรรณนาถึงความรัก ยิ่งกับนิยายน้ำเน่า ผมก็เป็นกรรมการวัดด้วย อ่านแล้วต้องยอมรับว่า พวกสีกาเหล่านั้นเขียนจดหมายได้เก่งจริง ๆ

แล้วก็ยังทราบอีกว่า ท่านมีเงินส่วนตัวฝากธนาคารไว้เกือบยี่สิบล้าน น่าเสียดายที่เงินทองเหล่านั้นช่วยท่านไม่ได้เลย ผมเห็นแล้วก็ได้แต่ปลงสังเวช” บุรุษสูงอายุพูดอย่างสลดหดหู่ใจ ท่านเจ้าของกฏจึงปลอบเขาว่า

“อย่าคิดอะไรมากเลยโยม ขอให้ทำใจเถอะ ในอนาคตโยมจะยิ่งเห็นอะไรที่เลวร้ายมากกว่านี้ คนชั่วจะครองเมืองนะ ต่อไปเงินจะกลายเป็นพระเจ้า เหล็กที่ว่าแข็งแกร่งปานใด ก็จะถูกเงินง้างให้อ่อนลงได้ เงินซื้อได้ทุกอย่าง อย่างเดียวที่ซื้อไม่ได้คือ กฏแห่งกรรม ถึงอย่างไรเงินก็ฝืนกฏแห่งกรรมไม่ได้”

“ครับ ก็ยังดีที่กรรมไม่คอร์ปชั่น หลวงพ่อครับ สงสัยยุคนี้คงจะเป็น ยุคทองของคนชั่ว นะครับ” อาจารย์ชิตพูดพลางทอดถอนใจ...

มีต่อ.....๖๐